Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 11 (1011) ♦ Четвер, 19 січня 1995 року ♦ Ціна договірна

Вартість іменного приватизаційного сертифіката – 50 млн. карбованців

Підвищення вартості іменного приватизаційного сертифіката відбудеться одночасно з проведенням індексації вартості основних фондів, рішення про яку схвалили члени президії уряду.

За оцінками експертів, вартість основних фондів буде проіндексовано від 48 до 54-х разів. Досі приватизаційні сертифікати коштували 1.050 тис. крб.

Президія Кабінету міністрів в основному схвалила проект державної програми приватизації на 1995 рік

Як повідомили «Інтерфаксу-Україна» у прес-службі Кабінету міністрів, проект програми передбачає приватизацію у 1995 році 22.700 об'єктів, у тому числі 13.500 — малих підприємств, 8.000 — середніх і великих, 1.200 — об'єктів незавершеного будівництва. Крім того, визначаються завдання щодо створення мережі центрів проведення сертифікаційних аукціонів для продажу акцій громадянам за приватизаційні майнові сертифікати.

Після доопрацювання проект програми приватизації буде подано на обговорення Верховній Раді.

За даними Кабінету міністрів України, у країні вже приватизовано не менш як 10 відсотків основних фондів, або на початок грудня — 4201 об'єкт.

Нещодавно Президент України підписав Указ про заходи щодо прискорення процесу малої приватизації. Малу приватизацію передбачається завершити у 1995 році. Організації орендарів одержали право до 1 червня 1995 року не приватизовувати орендовану власність шляхом викупу.

ЧЕЧНЯ: відлуння подій

Обійдемося без вигадок

Міністр закордонних справ України Г. Удовенко направив своєму російському колезі А. Козирєву листа, в якому ще раз виклав офіційну точку зору України щодо участі українських громадян у чеченському конфлікті, яка нібито має місце. У листі нагадується, що, всупереч твердженням російських ЗМІ, які, у свою чергу, посилаються на прес-службу уряду РФ, а також виступам високопоставлених російських службових осіб, жоден тамтешній офіційний орган не зміг підтвердити участь українських громадян у чеченському конфлікті.

Г. Удовенко пояснює появу подібної інформації тим, що «певні кола у Росії шукають можливість ускладнити україно-російські відносини». Глава МЗС України звернувся до А. Козирєва з проханнями про те, щоб «усі керівні органи Росії враховували у роботі з інформаційними службами офіційну позицію уряду України».

Заява правління Кримськотатарського фонду культури

Правління Кримськотатарського фонду культури прийняло заяву з приводу подій у Чеченській Республіці Ічкерія. У ній, зокрема, говориться: «Кримськотатарський фонд культури з гнівом засуджує дії російського керівництва. Ми вимагаємо негайного припинення кривавої бойні і виведення військ із Чеченської Республіки Ічкерія».

Одесити засуджують використання зброї

«Правильно чи ні робить російське керівництво, прагнучи розв'язати чеченське питання силою зброї?» Відповідь давали одесити в ході експрес-опитування, що його провів соціологічний центр «Пульс». Більшість опитаних — 68 відсотків — засудила використання зброї в Чечні і тільки 15 відсотків схвалили бойові дії; ще 17 відсотків опитаних з відповідями не визначились.

"Стоять вони серцями до вогню"

Фото Арнольда Бовкуна

Був у нас сусіда-фронтовик — дядько Грицько. Ніколи не гнався за привілеями цей геть зранений солдат Великої Вітчизняної. Жив як жив — без крику, по-доброму. А коли помирав, попрохав свого старшого сина Володьку покласти до труни вудилище. Ще й пожартував крізь смерть: «Буду ночами на рибалку вибиратися, адже ставок поруч». Таким він і залишився в моїй пам'яті: скромний ветеран-фронтовик, говорун-життєлюб дядько Грицько...

(Читайте на 6-й стор.).

УКРАЇНА ВІТАЄ ВИСОКОГО ГОСТЯ

Сьогодні розпочинається офіційний візит в Україну Президента Туркменистану Сапармурата Ніязова. Громадяни України щиро вітають високого гостя.

(Матеріал про деякі аспекти україно-туркменських відносин читайте на 5-й сторінці).

Держзасіки: не було дна — не буде й покришки?

Глава адміністрації Президента України Дмитро Табачник на черговому брифінгу для журналістів поінформував про те, що Леонід Кучма підписав Указ стосовно формування держконтракту на сільськогосподарську продукцію. Відтепер держконтракт визначатиме, яким чином держава в особі уповноважених Кабінету міністрів забезпечуватиме потреби бюджетної сфери у продукції АПК. Замовниками держконтракту виступатимуть міністерства і відомства, а його виконавцями — структури всіх форм власності.

Міністр сільського господарства і продовольства Юрій Карасик, таким чином, резюмував, що з «державними закромами» покінчено, маючи на увазі розрахунки у потребі зерна, м'яса, молока тощо на душу населення. У намірах держави залишається сформувати держрезерв на випадок бюджетних перевитрат або стихійного лиха.

Офіційно

Обопільний інтерес

Президент України Л. Кучма прийняв державного міністра у справах міжнародного співробітництва Єгипту Ю. Бутроса Галі. Міністр передав Президентові України листа Президента Єгипту Х. Мубарака. У ході бесіди Ю. Бутрос Галі поінформував Л. Кучму про великий інтерес у Єгипті до його доповіді у Верховній Раді, в якій було викладено основні напрями внутрішньої і зовнішньої політики України. Єгипет вітає намір Президента України проводити економічні реформи.

У рамках спільного засідання міжурядової україно-єгипетської комісії з економічного і науково-технічного співробітництва відбулася зустріч Ю. Бутроса Галі з Г. Удовенком. Сторони підкреслили обопільний інтерес до розвитку відносин між нашими країнами у різних галузях.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести до Кримінально-процесуального кодексу України такі зміни і доповнення:

1. Частину першу статті 218 викласти в такій редакції:

«Визнавши зібрані докази достатніми для складання обвинувального висновку і виконавши вимоги статті 217 цього Кодексу, слідчий зобов'язаний оголосити обвинуваченому, що слідство в його справі закінчено і що він має право на ознайомлення з усіма матеріалами справи як особисто, так і з допомогою захисника, а також може заявити клопотання про доповнення попереднього слідства. Слідчий зобов'язаний роз'яснити обвинуваченому право заявити клопотання про розгляд його справи у суді першої інстанції одноособово суддею чи колегіально судом у складі трьох осіб у випадках, передбачених законом».

2. Статтю 242 доповнити пунктом 5^1 такого змісту:

«5^1) чи роз'яснено право на розгляд його справи одноособово суддею або колегіально у випадках, передбачених законом».

3. Статтю 263 доповнити пунктом 1^1 такого змісту:

«1^1) на колегіальний розгляд справи у випадках, передбачених законом».

4. Частину другу статті 283 виключити.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ, 20 грудня 1994 року.

ЗАЯВА ПРЕС-ЦЕНТРУ МЗС УКРАЇНИ

Міністерство закордонних справ України вже неодноразово звертало увагу на спроби представників певних політичних кіл Російської Федерації напружити стосунки між нашими країнами, втрутитися у процес нормалізації двосторонніх відносин, зірвати переговорний процес з підготовки нового міждержавного українсько-російського договору.

Міністерством закордонних справ України свого часу, зокрема, було кваліфіковано не інакше як спробу зазіхань на територіальну цілісність України висловлювання мера Москви Юрія Лужкова, який, перебуваючи в Криму, назвав Севастополь «одинадцятою префектурою Москви». Подібні висловлювання, підкреслювалося, суперечать позиції Ради Безпеки ООН, що міститься у рішенні від 20 липня 1993 р., Меморандуму про гарантії безпеки України від 5 грудня 1994 р., Хельсінкському Заключному акту, міжнародному праву.

12 січня у столиці Росії підписано договір про співробітництво між Москвою і Севастополем. Як стало відомо із повідомлень ЗМІ, Ю.Лужков при цьому знову дозволив собі недружні висловлювання на адресу України, заявивши, що «Севастополь набуває статусу 11-ї префектури столиці».

Прес-центр МЗС України уповноважений заявити рішучий протест стосовно чергового антиукраїнського випаду пана Лужкова і сподівається на негайне роз'яснення з цього приводу офіційних кіл Російської Федерації.

Парламентська хроніка

Депутати дарують слухачам музику

Денне засідання 17 січня

Після перерви тривало обговорення народними депутатами України порядку організації роботи третьої сесії Верховної Ради та висвітлення її по радіо і телебаченню.

Визнано за раціональне будувати роботу українського парламенту так, щоб пленарні засідання проводити до 14 години 30 хвилин, а другу половину дня зайняти працею в комісіях.

Ввели народні обранці новацію у висвітленні сесійних засідань по радіо. Як заявили окремі промовці, недоцільно вести постійно пряму трансляцію з колонного залу. Ми вже, йшлося на сесії, зайняли ефір так, що люди не можуть навіть музику чи пісню послухати. Та й у серйозну копієчку влітає ця розкіш.

Отже, тепер по радіо вестиметься розповідь про роботу парламенту в окремих репортажах та інших передачах.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Інтерв'ю в кулуарах

Наш кореспондент попросив представників фракцій та груп відповісти на запитання: «Чи влаштовує вас запропонований до розгляду на третій сесії Верховної Ради України перелік питань та які питання, на вашу думку, потрібно було б розглянути у першу чергу?»

Володимир ЛАНОВИЙ (група «Реформи»):

— Вся справа в тому, що у нас досі немає політично зрілого обговорення порядку денного сесії Верховної Ради. На мою думку, фракціям потрібно запропонувати його проект, а вони, в свою чергу, мають внести свої пропозиції. В результаті сьогодні у порядку денному, по суті, відсутні питання, що стосуються економічної реформи, а особливо фінансової стабілізації. А нам вкрай потрібно створити механізм фінансування дефіциту бюджету, законодавчо визначити, що таке регіональні, місцеві та центральний бюджет і як вони пов'язані із податковою системою. Ці питання потребують негайного вирішення, оскільки, сподіваюся, уже найближчим часом нам доведеться ухвалювати бюджет на 1995 рік. Потрібно також готувати та приймати закони, що стосуються політичної реформи і які пов'язані зі зміною виборчого законодавства, діяльністю Верховної Ради та Кабінету міністрів, місцевих органів влади. Тому що, скажімо, закон про вибори потрібен уже сьогодні, щоб активні політичні сили знали заздалегідь, як до них готуватися. На жаль, такі фундаментальні питання навіть не на устах у депутатів. А це пов'язано із тим, що організація процесу планування законодавчої роботи архаїчна.

Сергій КІЯШКО (Соціалістична фракція):

— Запропонований перелік нас влаштовує, хоча ряд питань вимагає першочергового розгляду. Це, по-перше, питання мінімальної заробітної плати та пенсії. По-друге, ми виступатимемо за те, щоб надати право тим ветеранам війни, які не використали свої безплатні прохідні квитки минулого та позаминулого років, використати їх у рік 50-річчя Перемоги. По-третє, нас дуже хвилює питання бюджету, яке ніяк не зрушиться з місця. Зокрема, у видатковій частині потрібно розібратися, скільки коштів витрачається законодавчою та виконавчою владами. Ще однією проблемою, що залишилася із минулої сесії, є закон про Ради та місцеве самоврядування.

В'ячеслав ЧОРНОВІЛ (фракція Руху):

— Процес формування порядку денного, за деякими винятками, можна назвати задовільним — свої пропозиції подавали фракції та комісії. Але часом деякі питання виникали невідомо звідки — саме так знову з'явилося питання компартії. Причому, якщо ще вчора в орієнтовному переліку питань його не було, то на ранок — будь ласка. Тобто те, чого не хочуть включати до порядку денного — питання того ж нульового варіанту чи угоди про МЕК, а натомість виникають ніким не обговорювані пропозиції. Є ще одна проблема: у січні та на початку лютого до розгляду запропоновано питання не першочергової ваги, а, скажімо, питання податкової політики, без чого не можуть формувати бюджет, відсунуті на пізніший час. Хотілося б звернути увагу ще й на те, що часто споріднені питання розглядаються розрізнено, тоді як варто було б їх подавати пакетом. У результаті маємо ситуацію, що прийняття взаємопов'язаних законопроектів розтягується в часі на два-три місяці.

Антон БУТЕЙКО (група «Центр»):

— Нашу групу в основному задовольняє запропонований перелік питань, однак, що стосується черговості розгляду, то, на нашу думку, в першу чергу потрібно було б розглядати питання податкового законодавства, цінової політики, особливо стосовно балансу цін на промислову та сільськогосподарську продукцію, питання оплати праці. Все це дасть нам змогу підійти до прийняття бюджету. Також важливим є питання про владу, забезпечення інтересів України в ході розподілу активів і пасивів колишнього Союзу, оскільки, за інформацією, лише наша частка активів складає більше 50 мільярдів доларів. Крім того, є ще золотий запас та алмазний фонд, а це ще понад 50 мільярдів доларів.

Записав Сергій ЛАВРЕНЮК.

Чи вплинуть римська мудрість і ленінські цитати на рішення парламенту?

Ранкове засідання 18 січня

Ранкове засідання Верховної Ради розпочалося з обговорення питання про затвердження повноважень новообраних народних депутатів України Наталії Вітренко і Левка Лук'яненка. Засвідчило воно передусім те, що коли з'являється привід для політичного протистояння, народні депутати забувають свої неодноразові заклики облишити ідеологічні дискусії задля розв'язання життєво важливих проблем і прийняття законів, які сприяли б виведенню держави з економічного колапсу. Знову відбувся чіткий поділ за партійною приналежністю. Промовці для підсилення своєї аргументації використали широкий діапазон ораторського мистецтва від висловлювань древніх римлян до цитат з Леніна. Щоб припинити дискусію, Голова Верховної Ради України Олександр Мороз оголосив перерву, після якої зустрівся з керівниками фракцій «Рух», щоб узгодити позиції. Результати переговорів стануть відомі на денному засіданні.

Василь ТУГЛУК.

Є неоковирності. Навіть суперечності

Економічно-правовий аналіз проекту закону «Про податок на добавлену вартість»

Податок на добавлену вартість є складовою частиною формування ціни товару. Тому саме цей податок зачіпає інтереси як простих громадян України, так і юридичних осіб, інвесторів.

Під час аналізу проекту закону насамперед привертає увагу те, що поряд із зменшенням ставки податку (20%), розширенням переліку товарів (робіт, послуг), звільнених від податку, проект закону встановлює ПДВ на ввіз імпортних товарів (ст.1), що в свою чергу не заохочує імпорт. Більше того, з уніфікацією долара щодо карбованця розмір ПДВ на імпортні товари практично подвоюється. Тож коли скорочується вітчизняне виробництво, а ряд товарів вітчизняного виробництва взагалі відсутній, зменшення імпорту досить згубно вплине на добробут народу.

Далі, навіть назва податку як податку на добавлену (тобто «новостворену») вартість і фактичний об'єкт оподаткування суперечать один одному. Міжнародна практика свідчить, що цим видом податку обкладається лише різниця між митною вартістю (собівартістю) і фактичною ціною реалізації продукції або послуг. В проекті ж закону запропоновано обкладати ПДВ всю вартість продукції з урахуванням інших видів податків (п.2 ст.3) і навіть страхових платежів (п.5 ст.4)... На наш погляд, ПДВ має передбачити реалізацію головним чином двох цілей — забезпечити поповнення надходжень в держбюджет і зменшити вартість товарів і послуг. Адже чим більша вартість реалізації продукції, тим більший розмір ПДВ. У даному разі законознавець намагається забезпечити лише надходження в держбюджет. Але цього не буде досягнуто, оскільки за рахунок досить широкого об'єкта оподаткування значно збільшиться вартість товарів і послуг, що вплине на скорочення товарообороту.

У проекті закону немає також чіткого визначення ПДВ, що спричиняє різний порядок його обчислення. В одних випадках ПДВ сплачується з митної вартості товарів з урахуванням фактично сплачених митних зборів, мита та акцизного збору з підакцизних товарів (ч.1 п.2 ст.3), в іншому — з різниці між ціною реалізації та митною вартістю з урахуванням фактично сплачених податків (ч.2 п.2 ст.3, п.3 ст.3). Крім того, якщо при реалізації товарів (послуг) на внутрішньому ринку ПДВ сплачується фактично за рахунок покупця і після реалізації товарів (послуг), то за імпортні товари ПДВ сплачується продавцем (декларантом) і до моменту реалізації товару (послуг).

Тож доцільно було б залишити визначення ПДВ в старій редакції, закріплений у ст.1 Декрету Кабінету міністрів від 26.12.1994 року «Про податок на добавлену вартість», яка досить чітко визначає предмет оподаткування і не плутає його з податком на імпорт.

Проект закону передбачає подвійне, а інколи і потрійне оподаткування, де об'єктом оподаткування ПДВ є окремі види податків (акцизний збір, державне мито тощо) та страхові платежі. Це суперечить основним положенням і принципам, закріпленим у Законі України від 2.02.1994 року «Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про систему оподаткування», зокрема ст.6, де об'єктами оподаткування є лише матеріальні цінності, а не інші види податків.

Досить актуальним є питання надання пільг, які передбачені в проекті закону лише для окремих груп товарів. Було б правильним закріпити пільги і для певних суб'єктів підприємницької діяльності, які вже встановлені окремими законодавчими актами. Зокрема, Декрет Кабінету міністрів від 20.05.1993 року «Про режим іноземного інвестування» (п.2 ст.31) звільняє від сплати нових податків, які не існували на час прийняття цього декрету, всі підприємства та іноземні інвестиції незалежно від їх реєстрації. Таким чином введення нового об'єкта оподаткування на імпорт є новим видом податків і не може поширюватися на підприємства з кваліфікованою іноземною інвестицією.

І, нарешті, слід визначити, хто все-таки контролює сплату ПДВ. Ст.10 проекту закону контроль за правильністю нарахування та своєчасністю сплати податку покладає на державні податкові інспекції. А п.6 ст.28 Закону України від 1.02.1994 року «Про державний бюджет України на 1994 рік» — на митні органи.

Отже, можна дійти висновку, що проект закону «Про податок на добавлену вартість» підготовлений без системного законодавчого підходу з урахуванням існуючого правового регулювання оподаткування, економічної доцільності, поєднання інтересів держави, підприємців і громадян, захисту іноземних інвестицій тощо і потребує серйозного доопрацювання.

Олександр НІДЗІЄВ, народний депутат України; Володимир ГРИНЧИШИН, кандидат юридичних наук; Ігор СОТУЛЕНКО, кандидат економічних наук.

Пишемо нову Конституцію України

Врятує не тимчасовий закон, а Основний

На жаль, конституційний процес в Україні затягнувся, а зміни і доповнення до Конституції в редакції від 20.04.1978 року призвели до того, що вона майже перестала діяти. Фактично Конституція, яка має бути найвищим законом, суспільною угодою перетворилася на деструктивний і дестабілізуючий чинник. Намагання і спроби внести до неї норми щодо чіткого поділу державної влади на практиці перетворилися на міну сповільненої дії, яка може «вибухнути» у відносинах між виконавчою і законодавчою гілками влади.

11 жовтня 1994 року Президент України на сесії Верховної Ради виклав програму радикальних ринкових реформ. Вона була в основному схвалена парламентом і може бути реалізована за умови ефективної роботи всіх рівнів виконавчої влади, її чіткої вертикалі. В той же час економічні реформи не дадуть очікуваних наслідків, якщо Верховна Рада не прийме пакета відповідних законів. У рамках існуючої Конституції, яка не відображає політичної ситуації у державі, неможливо далі здійснювати реформи, метою яких є поліпшення умов життя і добробуту людей. Постало питання: як бути?

Звичайно, доречним і загальноприйнятним кроком за даних обставин було б прийняття нової Конституції (Основного Закону) уже сьогодні або найближчим часом. Незважаючи на те, що сформовано новий склад Конституційної комісії, остаточний текст намічено укласти не раніше лютого—березня 1995 року. До того ж, іще не відпрацьовано механізм ухвалення і затвердження Конституції.

Своє бачення виходу із такого становища запропонував Президент України. Оцінюючи обставини, що склалися, а також розуміючи, що процес реформ зупиняти і гальмувати неприпустимо, Президент, користуючись правом законодавчої ініціативи, вніс на розгляд Верховної Ради проект Конституційного закону «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні». Він тимчасовий і в разі прийняття діятиме до затвердження нової Конституції. Конституція (Основний Закон) України, прийнята 20 квітня 1978 року, з наступними змінами і доповненнями, закони та інші правові акти України застосовуватимуться в частинах, що не суперечать нормам цього Конституційного закону.

Мені особисто ідея прийняття такого закону здається недоцільною, хоча, звичайно, і відкидати її категорично не слід. Головне, що він не «вписується» в нині чинну Конституцію, суперечить Декларації про державний суверенітет, з ніг на голову ставить принцип верховенства права. Закон у запропонованій редакції недосконалий в усіх розділах, не сприятиме ефективнішій роботі усіх рівнів влади з метою проведення економічних реформ.

Не вдаючись до аналізу всіх дев'яти розділів, зупинюсь на розділі VII проекту Конституційного закону. Відразу зауважу, що ці міркування будуть надіслані Конституційній комісії для включення у проект нової Конституції.

Пропоную змінити назву розділу: замість «Місцеві органи державної виконавчої влади і місцеве самоврядування» записати «Організація державної влади в територіях і місцеве самоврядування».

Організація та здійснення влади в територіях грунтується на врахуванні історико-культурних традицій українського народу, умов і рівня соціально-економічного розвитку регіонів, потреби оптимального співвідношення державного управління і надання широких повноважень органам влади на місцях.

Територія України поділяється на області, райони, міста, селища і села.

Громади областей, районів, міст, селищ і сіл отримують права самоврядування.

Органи державної влади в областях, районах, містах, селищах і селах створюються і діють лише тією мірою, якою це потрібно для виконання загальнодержавних функцій.

Для забезпечення реалізації загальнодержавної політики та контролю за дотриманням Конституції, виконанням законів України, указів Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету міністрів в областях, у Києві та Севастополі створюються державні адміністрації, очолювані намісниками Президента, які призначаються указами Президента й діють у межах контрольно-наглядових та координаційних повноважень, визначених Конституцією та законами України.

Намісники Президента в областях, Києві та Севастополі видають обов'язкові для виконання приписи про усунення порушень законодавства України, що їх припустилися будь-які органи чи особи, заслуховують керівників органів державної влади в областях, містах Києві та Севастополі з питань реалізації загальнодержавної політики, координують діяльність підрозділів центральних органів влади щодо виконання їх повноважень, а також виконують окремі доручення Президента.

У разі потреби намісники Президента в областях, у Києві та Севастополі для виконання контрольно-наглядових і координаційних повноважень, за погодженням із Президентом, можуть призначити своїх представників у районах та містах обласного підпорядкування. Здійснюють державну кадрову політику в областях, у Києві та Севастополі, оскаржують у Конституційному суді акти і дії органів державної влади областей, Києва й Севастополя, якщо вони суперечать Конституції і законам України, порушують територіальну цілісність чи суверенітет Української держави, можуть увіходити з поданням до Президента України про примусовий розпуск представницьких органів в областях, Києві та Севастополі у разі вчинення ними зазначених вище дій і актів.

Вважаю, що мешканці областей, районів, міст, селищ і сіл повинні утворювати згідно із законом відповідні представницькі органи, наділені правами самоврядування, а саме: право розпоряджатися своїми ресурсами, мати статус юридичної особи, здійснювати власні програми, керувати місцевими службами громадського користування і реалізовувати інші повноваження, передбачені Конституцією й законами України.

Фінансово-економічною основою місцевого самоврядування є комунальна (муніципальна) власність і фінансові ресурси області, району, міста, села, селища, джерелом яких є доходи місцевих бюджетів, а також позабюджетні надходження.

У рамках своїх повноважень органи самоврядування діють самостійно. Це право їм гарантується державою. Представницькими органами самоврядних громад, областей, районів, міст, селищ, сіл є відповідні Ради народних депутатів (Збори), які обираються виборцями на основі загального рівного і прямого виборчого права терміном на 4 роки.

Органам місцевого самоврядування можуть делегуватися окремі повноваження державної виконавчої влади, у межах яких вони підпорядковані органам державної виконавчої влади.

Виконавчими органами сіл, селищ, міст є управи, що їх формують голови управ, а виконавчими органами районних і обласних Рад (Зборів) є районні та обласні управи. Голів управ обирають виборці на основі загального рівного і прямого виборчого права терміном на 4 роки.

Голова управи є головою відповідної Ради (Зборів).

У селах із невеликою кількістю мешканців Ради (Збори) можна не обирати, а місцеву владу здійснює виборний староста, який відповідно до місцевих потреб формує виконавчий апарат.

Органи місцевого самоврядування у своїй діяльності підпорядковані лише законові. У рамках проведення спільних заходів між місцевими Радами (Зборами) різних рівнів та узгодження бюджетів діяльність сільських, селищних Рад народних депутатів (Зборів) і управ спрямовують районні Ради народних депутатів (Збори) та управи, а районних та міських — обласні Ради (Збори) та управи.

Місцеві Ради народних депутатів (Збори) і управи в межах своїх повноважень приймають ухвали, які є загальнообов'язковими для виконання на відповідній території.

Акти самоврядних громад та їх органів не повинні суперечити Конституції та законам України, указам Президента України, постановам і розпорядженням Кабінету міністрів.

Суперечки між органами самоврядування вирішує суд.

Такий підхід до організації державної влади в територіях і місцевого самоврядування не суперечить європейській Хартії самоврядування, дає змогу реалізувати неодмінну умову про те, що вся повнота влади в Україні належить українському народові, який здійснює її як безпосередньо, шляхом всеукраїнського та місцевих референдумів і народної законодавчої ініціативи, так і через своїх представників, обраних до органів державної влади і самоврядування.

Жодна частина народу, будь-яка влада чи окрема особа не можуть узурпувати право здійснення влади і виступати від імені народу України.

Таким чином, якими б переконливими не були наполягання і погрози прихильників прийняття Конституційного закону «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні», ми не маємо права йти шляхом правового нігілізму, керуватися принципом «мета виправдовує засоби» і повинні пам'ятати, що «добрими намірами вимощений шлях у пекло».

Вважаю також, що за таких обставин після другого читання слід відправити на серйозне доопрацювання і проект закону «Про місцеві Ради народних депутатів».

Верховній Раді потрібно зосередити увагу на розгляді пакета економічних законопроектів, а також тих, що спрямовані на боротьбу з корупцією і посилення відповідальності службових осіб.

Виконавчій владі, особливо її центральним органам, слід діяти узгодженіше, відповідальніше, сповна використовувати надані повноваження, а не так, як Лебідь, Рак та Щука, навіть у межах однієї гілки влади — виконавчої.

Для того, щоб дати можливість Президентові ефективніше виконувати програму реформування економіки, доцільно найближчим часом припинити дію ст.2 розділу I Конституції або викласти її в такій редакції: «Національний суверенітет належить українському народові, як суб'єкту права на самоврядування, без будь-яких застережень і умов.

Вся повнота влади в Україні належить українському народові, який здійснює її як безпосередньо, шляхом всеукраїнського і місцевих референдумів та народної законодавчої ініціативи, так і через своїх представників, обраних до органів державної влади і самоврядування.

Жодна частина народу, будь-яка влада чи окрема особа не можуть узурпувати право на здійснення влади, виступати від імені народу України». Водночас слід припинити дію глави 9 розділу IV Конституції.

За таких умов удалося б уникнути протистояння між виконавчою і законодавчою владами, чиї владні повноваження існують не самі по собі, а делеговані їм народом. Цього нікому і ніколи не слід забувати.

Нині кожному зрозуміло, що неприпустиме подальше зволікання з прийняттям нової Конституції (Основного Закону) України. Тому я рішуче відкидаю посилання окремих політиків на те, що в теперішній політичній ситуації на Україні найближчим часом прийняти Конституцію неможливо, а також на те, що цей важливий документ ще потребує тривалої роботи. З усією відповідальністю заявляю, що наявні проекти Конституції, проведена робота щодо їх оцінки й аналізу свідчать: процес підготовки завершився. До кінця лютого — початку березня остаточна редакція проекту нової Конституції має постати перед українським народом і найближчим часом має бути затверджена.

Тільки за таких умов настане злагода в суспільстві, а зусилля всіх державних органів, політичних партій і громадських організацій зосередяться на створенні передумов для виходу з глибокої економічної, соціально-політичної та духовної кризи, побудові правової держави та громадянського суспільства з соціально орієнтованою ринковою економікою, де житимуть щасливі і заможні люди.

Сьогодні кожний, хто здійснює функції державної влади, незалежно від її рівня й гілок, повинен усвідомлювати, що він служить своєму народові, і пам'ятати вислів Грибоєдова із вуст Чацького: «Служить бы рад, прислуживаться тошно».

Впевнений, Україна стане правовою, демократичною державою, де людина буде найвищою цінністю. Наш народ того вартий.

Микола КАРНАУХ,
народний депутат України.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про постанови Уряду Автономної Республіки Крим

Урядом Автономної Республіки Крим прийнято ряд постанов, які не відповідають законодавству України.

Постановою Ради Міністрів Криму від 16 листопада 1993 року № 291 затверджено розпізнавальний нагрудний знак співробітника Державтоінспекції МВС Криму, на якому зображено державну символіку Криму, а також Положення про знак. Це рішення суперечить Законові України «Про міліцію», згідно зі статтею 7 якого міліція в Україні є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, в тому числі й міліція Автономної Республіки Крим. Згідно зі статтею 16 цього Закону міліція має єдиний формений одяг і відзнаки, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 11 листопада 1994 року № 766.

Постановою Ради Міністрів Криму від 16 червня 1994 року № 82 затверджено Положення про порядок видачі ліцензій на реалізацію товарів (робіт, послуг) з оплатою в іноземній валюті на території Республіки Крим і внесено зміни до постанови Ради Міністрів Криму від 21 грудня 1993 року № 334 «Про посилення відповідальності за порушення правил реалізації товарів (робіт, послуг) з оплатою в іноземній валюті на території Республіки Крим». Прийняттям цих актів Уряд Автономної Республіки Крим перевищив свою компетенцію, оскільки відповідно до статті 5 Декрету Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» питання видачі ліцензій та здійснення валютних операцій віднесено до відання Національного банку України, а не Кримського республіканського банку, як встановлено у згаданих актах Уряду Автономної Республіки Крим. Статтею 16 Декрету врегульовано питання відповідальності за порушення валютного законодавства, в тому числі й за порушення правил реалізації товарів з оплатою в іноземній валюті.

Постановою Уряду Криму від 25 серпня 1994 року № 138 «Про прибутковий податок з громадян» всупереч Декрету Кабінету Міністрів України від 26 грудня 1992 року № 13 встановлено ставки прогресивного податку з громадян на території Криму. Ця постанова суперечить також і статті 14 Закону України «Про систему оподаткування», відповідно до якої прибутковий податок з громадян віднесено до категорії загальнодержавних податків, що встановлюються і справляються на всій території України.

Виходячи з вищенаведеного та відповідно до пункту 7-2 статті 114-5 Конституції України постановляю:

Скасувати як такі, що не відповідають законодавству України, постанови Уряду Автономної Республіки Крим:

від 16 листопада 1993 року № 291 «Про розпізнавальний нагрудний знак співробітників Державтоінспекції МВС Криму»;

від 21 грудня 1993 року № 334 «Про посилення відповідальності за порушення правил реалізації товарів (робіт, послуг) з оплатою в іноземній валюті на території Республіки Крим»;

від 16 червня 1994 року № 82 «Про реалізацію товарів (робіт, послуг) з оплатою в іноземній валюті на території Республіки Крим»;

від 25 серпня 1994 року № 138 «Про прибутковий податок з громадян».

Президент України
Л.КУЧМА.

м.Київ, 12 січня 1995 року.

Скидай шинелю, поїдем у Париж

Посольство Франції в Україні та Міжнародний фонд «Відродження» вручили сертифікати 26-м військовослужбовцям, звільненим з армії у зв'язку зі скороченням Збройних Сил України. Сертифікати засвідчують, що колишні воїни та члени їх сімей пройшли успішне навчання за програмами Центру з вивчення міжнародних реалій (Франція) та «Соціальна адаптація військовослужбовців» (Міжнародний фонд «Відродження») за спеціалізацією «управління проектами підприємництва».

Майбутніх бізнесменів, які виграли конкурс на кращий проект свого власного виробництва, чекає стажування у Франції на найсучасніших споріднених виробництвах, пільгові кредити для створення власних підприємств — здебільшого у галузях переробки сільськогосподарської продукції та побутового сервісу.

Програму перенавчання військових на мирні професії фінансували уряд Франції та Міжнародний фонд «Відродження».

ПОЛЯРУШ МІТИНГУЄ?

Звістка про те, що у Чернігівській «червоній» області, а саме в Любечі, селищний виконком прийняв рішення... знести пам'ятник Леніну, не так здивувала, як поставила-загострила у цьому зв'язку елементарне питання: зносити — то не будувати. А ось яким конкретним ділом влада вже може похвалитися? Адже четвертий місяць працює новообраний виконком. Час, зрозуміло, невеликий, але ж...

Голова Любецької селищної Ради Юрій Поляруш повів мене у глибину парку, де стоїть осквернений, без голови пам'ятник Леніну. Супроводжувач мовби виправдовується:

— У мене на столі лежать заяви-протести від райкому КПУ, ради ветеранів. А ось грошей на відновлення голови ніхто не хоче зібрати. Із селищного бюджету попереднє керівництво вже виділило кошти на реставрацію пам'ятника. Але любечани знову йому голову розбили. Влітку накинули на тулуб накидку. Так украли. Хіба це пам'ятник Леніну? На вересневому засіданні виконкому дійшли компромісу: щоб не розпалювати надалі у селищі політичні пристрасті, треба прибрати понівечений пам'ятник.

— А чого ж не виконали рішення? — запитую.

— Проблема, знаєте, з краном...

Поряд із обезголовленою скульптурою Леніна стоїть у ще жалюгіднішому стані кам'яниця гетьмана Полуботка — без вікон, дверей, даху... Цегляні стіни заросли бур'янами, колючим терном...

— А Антонієва печера? — згадує Юрій Романович. — А Замкова гора? Скільки у нас тут прадавніх невідреставрованих, закинутих пам'яток історії України. У Любечі ж відбувалися з'їзди князів, це була наймогутніша фортеця-пристань на Дніпрі. На жаль, до цих днів у влади не доходили руки відновити славу древнього міста. Тут треба стільки зробити...

Проте в бідної селищної Ради коштів вистачає хіба що на найпотрібніше.

Дізнаюся, що 4 місяці для вчорашнього вихователя інтернату не пройшли так вже й безрезультатно.

Вперше за півстоліття після війни в Любечі влаштували святковий спільний обід для ветеранів-фронтовиків, вручили подарунки. У селищі недавно відремонтовано сім колодязів, підсипано дорогу до Слобідки, впорядкували вулиці Чернігівську та Садову, зрізали старі дерева у кількох подвір'ях, облаштували місце для базарчика, виготовили вітрину оголошень.

Любечани обрали Юрія Романовича своїм головою, власне, не за це і не для цього, а за його писанину: багато він написав листів до вищих інстанцій, добиваючись повної правди про Чорнобильське лихо. Адже Любеч — лише за 40 кілометрів від Чорнобиля, віднесений до четвертої зони радіаційного забруднення, тут практично немає жодної здорової дитини...

Попереднє керівництво провело газ за «чорнобильські» кошти переважно тільки до своїх осель. Ю.Полярушу, новообраному виконкомові залишилася складна спадщина — реалізація чорнобильської програми в основному без державного фінансування.

А через те він пише. Надсилає телеграми. Не дає спокою вищим керівникам. Ось тому вперше гуманітарна допомога завернула не кудись, а до селища, до найбільш постраждалих від аварії.

12 вересня голова селищної Ради скликав мітинг, на якому обговорили рішення уряду позбавити їх пільг як постраждалих від Чорнобиля. І його в цьому клопоті любечани підтримали: жити в забрудненій зоні і мовчки терпіти експерименти владних структур далі не можна.

Плани в селищної Ради великі: по-перше, роздати побільше довкола Любеча землі всім охочим вести підсобне господарство. Адже цього року тільки корів у селищі збільшилося вдвоє. По-друге, всіляко заохочуватимуть підприємництво, приватну справу. Всі переконалися: віддана до приватних рук лазня не простоює, як в інших селах.

Ю.Поляруш налагодив контакти з керівництвом Славутича, Чорнобильської АЕС. І розраховує знайти серед них однодумців у відродженні історичних пам'яток Любеча.

Як будуть реалізовуватися ці задуми? Поживемо — побачимо.

А кран він, звичайно, знайде.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

У житті закарпатців настав кульмінаційний момент: або негайно вжити рішучих заходів до пом'якшення кризи й далі для виходу з неї, або віддатись новим бідам з непередбачуваними соціальними та політичними наслідками. Іншого не дано. Як і часу на роздуми та вагання.

Микола ГОРВАТ,
«Голос України»

ЩО ПРОПОНУЄ РЕГІОНАЛЬНА МОДЕЛЬ?

Господарський колапс

Близька до колапсу економічна ситуація в області. За 1991—93 роки вироблений в регіоні валовий продукт скоротився на 45 відсотків проти 39 в цілому по Україні. Темп спаду виробництва у промисловості за 9 місяців минулого року в порівнянні з відповідним періодом минулого склав 46,2 відсотка проти 36 по країні і був у 2,5 раза більший, ніж у 1991—93 роках.

Різко скоротилось виробництво в одній з базових галузей — лісопромисловому комплексі (на 66,6 відсотка), в машинобудуванні та металообробці (50,1), легкій промисловості (46,5), харчовій (36,3). Погіршала ситуація з випуском товарів народного споживання. З початку року їх виробництво знизилось на 47,2 відсотка.

Як бачимо, ситуація просто катастрофічна. Які ж причини такого обвального спаду?

Саме їх дошукувались на останній сесії депутати обласної Ради. На їхню думку, перша полягає в тому, що економіка регіону, будучи структурним складником економіки України, не могла оминути загальні кризові явища, спричинені насамперед хибною ідеологією податкової політики, за якої заробленний карбованець оподатковують на 1,87 карбованця. Дошкульно б'є по виробнику й фінансово-кредитна система, ставки якої сягають 300 відсотків і вище. Не сприяє ефективності виробництва і затратний механізм формування бюджетів усіх рівнів.

Друга причина, вважають депутати, пов'язана з територіальними диспропорціями, які характеризуються відставанням області у рівні економічного розвитку від інших регіонів України. Протягом останніх десятиліть капіталовкладення в загальнодержавні об'єкти соціально-економічної інфраструктури істотно відставали від відповідних середньореспубліканських. Як наслідок, валовий суспільний продукт в розрахунку на одного мешканця області вдвічі менший, ніж по Україні, і становить 2547 карбованців. За період 1990—93 років доходи краян знизились більш як у 8 разів. Нижчим є і рівень споживання продуктів харчування: тільки хліба закарпатці споживають на чверть більше, ніж в інших регіонах. Порівнюючи з іншими регіонами України, на Закарпатті споживчий кошик залишається найдорожчим.

Серед причин вирізняється також деформація у структурі народногосподарського комплексу — спадок від колишнього СРСР, коли промислове виробництво в основному було зорієнтоване на привозну сировину, незакінчений цикл і виготовлення продукції спеціального призначення.

До суттєвих причин господарського колапсу належить дефіцит природноресурсного потенціалу. За умов нинішнього екстенсивного ведення господарства на перший план висувається наявність необхідних земельних ресурсів. А їх, як відомо, на Закарпатті вкрай мало. Крім того, ведення сільського господарства ускладнюється природно-кліматичними умовами: дві третини території області — гірська місцевість з надмірним зволоженням, вкрай бідними грунтами, коротким вегетаційним періодом.

Поряд з позитивним, певний негативний вплив має на економіку в області її географічне розташування. По-перше, це значні втрати, пов'язані з оплатою транспортних перевезень продукції з внутрішніх районів держави (їх вимушено закладають в ціну, що негативно впливає на конкурентоспроможність). По-друге, межування області з чотирма країнами Європи спричиняє велике вимивання товарів, насамперед продовольчих. А з іншого боку, Закарпаття заполонюється великою кількістю імпортних товарів, аналоги яких нерідко виробляють в самому регіоні.

Серйозною причиною загострення економічної ситуації є також недостатній рівень управління народногосподарським комплексом з боку органів місцевого самоврядування. Втягнуті в нескінченні виборчі баталії, вони значною мірою самоусунулися від розв'язання цих проблем. Водночас не на користь справі й існуючий принцип галузевого управління державними підприємствами. Міністерства практично теж самоусунулися від надання останнім фінансової та іншої допомоги, але разом з тим ревно стараються до спроб місцевої влади впливати на роботу їхніх підрозділів.

Ось такі головні причини, на думку депутатів, і зумовили крайнє загострення економічної ситуації в області. Де ж вихід?

Спираючись на аналіз, народні обранці дійшли висновку: врятувати становище на нинішньому етапі, вивести регіон з глухого кута може лише нова регіональна модель господарювання.

Незашорена реанімація

Основоположні принципи регіональної моделі було закладено у програму невідкладних заходів, майже одноголосно прийняту депутатами. В документі чітко окреслено, з одного боку, коло питань регіонального розвитку, які потрібно розв'язувати на загальнодержавному рівні, і з іншого — проблеми, що потребують розв'язання негайно, не чекаючи відповідних законів та постанов уряду. Програма містить в собі також організаційно-правовий механізм реалізації, що робить її по-справжньому реальною і орієнтованою на практичне втілення. Як влучно сказав у кулуарах один з депутатів, слід терміново вдаватися до незашореної реанімації.

Що ж необхідно здійснити? Серед першого блоку питань, безумовно, на чільному місці — вдосконалення податкової системи. Без радикальних змін у ній говорити про відтворення економіки області, та й держави в цілому, марна річ. Приміром, нині згідно з чинним законодавством нараховують 14 видів лише загальнодержавних обов'язкових платежів, вносять кошти у 5 цільових фондів. З кожним роком зростають ставки цих податків. Якщо торік відрахування всіх надходжень до загальнодержавного бюджету становили 30 відсотків, то зараз — 80—85. Отже, в парламенті та уряді йдуть найпростішим шляхом — нестачу коштів намагаються поповнити за рахунок збільшення податків і зборів, причому часто змінюючи їх рівень, що підриває економіку підприємств.

Тому назріла доконечна потреба в зменшенні кількості обов'язкових стягнень на загальнодержавному рівні й наданні більших прав у податковій політиці регіональними органами представницької влади. Це ж можна сказати і стосовно фінансово-кредитної системи.

На думку депутатів, серйозних змін потребують принципи формування державного й місцевого бюджетів. Відповідні пропозиції внесені до Верховної Ради та Кабінету міністрів. Водночас віднайдено й нові регіональні джерела поповнення бюджету. Одне з них — плата господарськими суб'єктами за використання місцевих ресурсів. Наприклад, кубометр деревини головного користування у державному лісі в нинішньому році обійшовся для заготівельників в 43 тисячі карбованців, в листяних — 36,2 тисячі, а проміжного — зовсім безплатно. В той же час відпускна ціна матеріалів споживачам у 50—65 разів вища. Така ж ситуація з сіллю, мінеральною водою тощо. Тому із січня 1995 року депутати запропонували ввести орендну плату за використання місцевих ресурсів.

Докорінно зміцнити обласний бюджет могли б цілком виправдані відрахування за традиційне транспортування територією краю різних енергоносіїв. За попередніми підрахунками, використання цього джерела дало б змогу сформувати обласний бюджет без державних дотацій.

Чіткі завдання сформулювали депутати на найближчу та віддалену перспективу з кожної галузі народногосподарського комплексу. Особливу увагу звернули на проблеми агропромислового сектора, де виробництво скоротилось майже удвічі. Намічено конкретні заходи підтримки індивідуального виробника. Запропоновано варіант реформування колективних господарств, зокрема на основі паювання майна та землі. Потрібно змінити відносини між селянином та переробником його продукції. Останній з монополіста та диктатора має стати діловим і надійним партнером. Потребує реорганізації нинішня система управління агропромисловим комплексом. На думку народних обранців, існуючі численні виробничі об'єднання малоефективні. За нових умов здається кращим мати замість них компактні державні відділи, які б здійснювали передбачені законом функції управління з єдиного органу.

Приховані артерії

Щоб оживити увесь життєдайний механізм регіону, крім незашореної і нетрадиційної реанімації, доцільно залучити до нього й ряд прихованих артерій. Одна з них — зовнішньоекономічна діяльність. Нею в області займаються близько 6 тисяч суб'єктів. Але як? В цілому за позитивним балансом тут криється чимало підступних айсбергів. Так, аналіз експорту свідчить про значні поставки за кордон насамперед сировинних матеріалів, напівфабрикатів, а не готової продукції. Натомість ввозять неповноцінні замінники. Наведу лише один приклад. Незважаючи на власне виробництво, до регіону за 9 місяців минулого року завезено різних алкогольних напоїв на суму 2 897 тисяч доларів США. В той же час палива — на 2 190 тисяч. То що ж важливіше?

Ключовою артерією підживлення економіки області, та й держави в цілому, має стати розумна інтенсивна політика створення для іноземного капіталу привабливого клімату. Великі надії тут покладають на запровадження в регіоні вільної економічної зони чи хоча б так званих точкових зон. Депутати сподіваються, що Верховна Рада найближчим часом усе ж позитивно розв'яже цю проблему.

Перспективне майбутнє і за цивілізованим підприємництвом. В області триває створення різних організаційних структур, які сприяли б подальшому розвитку малого й середнього бізнесу. Намічено зробити рішучі кроки й щодо прискорення роздержавлення та приватизації. Однак приведення в дію усіх важелів регіональної моделі господарювання вимагає насамперед найголовнішого — кваліфікованих кадрів.

— Я глибоко переконаний, — зауважив голова Ради, народний депутат України Сергій Устич, — що основним дефіцитом у нас є не нестача грошей, матеріалів, ресурсів, а брак умілих, творчих, ініціативних, професійно підготовлених працівників.

За нових умов перетворення економіки, умов кризового її розвитку багато хто з керівників просто розгубився перед реальними труднощами. Інші звертають все на об'єктивні обставини, зосереджуючи увагу лише на розв'язанні особистих проблем. З такими слід негайно розпрощатись.

«Дорогу долає лиш той, хто іде», — гласить народна мудрість. Що ж, таких в області теж немало. Хай таланить їм у нелегкому поступі.

Закарпатська область.

Події. Факти. Коментарі

● *Україна*

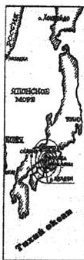
«Не слід розгойдувати човна»

Президент України Л.Кучма піддав критиці організаторів збирання підписів за проведення референдуму щодо створення оборонного, політичного й економічного союзу Росії, України, Білорусі та Казахстану. «Це не піде на користь нікому, і Україні в тому числі... Я обирався як Президент незалежної України», — заявив він і наголосив, що «робитиме все» для зміцнення цієї незалежності.

Л.Кучма заявив, що сьогодні «нікому не слід розгойдувати човна, в якому ми перебуваємо». Як відомо, про початок збирання підписів за проведення референдуму щодо відновлення союзу колишніх радянських республік оголосило кілька партій і рухів у згаданих незалежних державах.

● *Японія*

Лихо. Цього разу в Кобе

Найсильніший за останні майже півстоліття землетрус стався на південному заході Японії. Серія підземних поштовхів, сила яких в епіцентрі досягла семи з половиною балів за шкалою Ріхтера, стала страшним лихом для японців. Як повідомило тамтешнє Головне поліцейське управління, у результаті землетрусу та триваючих пожеж загинули 1132 чоловіка. Поранення різного ступеня тяжкості дістали 3970 чоловік, 822 вважаються такими, що пропали безвісти.

● *Близький Схід*

Банда... «інтернаціоналістів»

«Інтернаціональна» банда, яка спеціалізувалася на викраденні автомобілів і діяла у районі одного з контрольно-пропускних пунктів між Ізраїлем і сектором Газа, заарештована у результаті спільних дій палестинської поліції і ізраїльських військових. До банди входили кілька ізраїльських солдатів, професіональних злодіїв і єврейської держави, і ...стражів правопорядку палестинської автономії.

«Універсальність» зловмисників, зокрема їхня компетентність у митних та інших питаннях, дозволила контрабандному «автомобільному каналові» з великою ефективністю діяти протягом кількох останніх місяців.

● *Таджикистан*

Знову похорон

Російські прикордонники у Республіці Таджикистан зазнали чергової втрати. У Душанбе відбулася траурна церемонія прощання з сержантом Д. Алімовим, який загинув у бою з таджицькими моджахедами у Гірському Бадахшані. У душанбинському госпіталі лежать сім поранених у тому ж бою прикордонників. Жертвами моджахедів, які стріляли з території Афганістану, стали військовослужбовці, що супроводжували колону, яка йшла за продовольством до міста Хорог.

Газ коштує дорого. А дружба?

В *УКРАЇНІ 19-20 січня на запрошення Президента України Леоніда Кучми з офіційним візитом перебуває Президент Туркменистану Сапармурат Ніязов. Перша зустріч президентів наших держав відбулася в Ашгабаті 1992 року, під час якої було підписано Договір про дружбу і співробітництво між Україною та Туркменистаном, а також протокол про встановлення дипломатичних відносин.*

Під час нинішньої готується підписання протоколу про відкриття посольств в Ашгабаті та Києві. Проте ця зустріч має передовсім економічний характер. Головне питання — поставки туркменського газу.

Останню угоду про поставки 28 млрд. кубометрів газу з Туркменистану в Україну було підписано рік тому. Тоді ж обумовлено строки і порядок сплати боргу України. Обидві сторони свої зобов'язання не виконали: Україна не розрахувалася ще за 1993 рік, Туркменистан, відповідно, час від часу перекривав газовий «кран», сподіваючись у такий спосіб вплинути на боржника, і зменшив об'єм поставок. Український борг Туркменистану — понад 700 млн. доларів. І найближчим часом Туркменистан їх не отримає.

Як складатимуться відносини між нашими державами, передбачити важко. Уряд країни-експортера налаштований рішуче: на початку січня він прийняв рішення не поновлювати перервані з 14 листопада поставки газу в Україну, заявивши, що не погодиться на жодні додаткові переговори.

Тому на зустріч президентів Леоніда Кучми і Сапармурата Ніязова покладається багато надій. Розуміючи наші проблеми, туркменська сторона погоджується на клірингову форму розрахунків і реструктуризацію боргу. Україні вже вдалося досягти згоди туркменської сторони на реструктуризацію державного боргу за 1993 рік до 1.01.2002 року.

Розрахунки за газ передбачається здійснювати таким чином: 60 відсотків — клірингові поставки, переважно сільгосппродукції, і 40 відсотків — у твердій валюті. Вироблено також порядок розрахунків за поставки природного газу у 1994 році.

Уже розроблено і проект угоди на 1995 рік, що передбачає зменшення об'єму поставок до 11 млрд. кубометрів (основним імпортером отож залишається Росія, що підштовхує Україну до пошуків альтернативних джерел газопостачання). Хоча, за словами глави адміністрації Президента України Дмитра Табачника, остаточний обсяг поставок туркменського газу, очевидно, визначиться під час розмови Л. Кучми з С. Ніязовим віч-на-віч.

Сьогодні зовнішньоторговий оборот між Україною й Туркменистаном найвищий порівняно з країнами СНД, крім Росії. Таке співробітництво вигідне обом державам.

Наталя ФІЛІПЧУК.

На фото К. МУРАДОВА: Президент Туркменистану Сапармурат Ніязов та інші керівники республіки на церемонії вшанування пам'яті жертв усіх війн й ашгабатського землетрусу. Згідно з Указом Президента День пам'яті відзначатиметься щорічно 12 січня. Цього дня 1881 року закінчилася кривава битва під Геок-Тепі, коли царські війська заволоділи останньою цитаделлю свободи на туркменській землі.

ПРО ВІЗУ НЕ ЗАБУДЬ...

У *КРАЇНА стала набагато відкритішою зовнішньому світові. Значно зросла кількість поїздок наших громадян за кордон, зокрема за океан. Про це розповідає керівник консульської служби посольства США в Україні пані Марія РУДЕНСЬКА.*

— Коли ми лише почали відкривати візи у серпні 1992 року, то приймали по 50 чоловік на день. Нині вже по 300. За останні півроку до нас звернулося понад двадцять тисяч громадян, близько чотирнадцяти тисяч з яких одержали візи. Це у півтора раза більше, ніж за попереднє півріччя. Ми розширили пропускні можливості наших приміщень, збільшили штат віце-консулів. Тепер всіх, хто приходить до 12 години, приймаємо протягом дня.

— Візи до США стали платними. Кому і скільки слід платити?

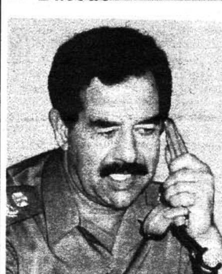
— Так. Після того, як Україна запровадила плату за в'їзні візи для американських громадян, було вирішено, що громадяни України, які отримають неемігрантські візи (а інших ми поки що не видаємо), у більшості випадків теж мають за них платити. Туристська або ділова одноразова віза коштує 30 доларів США, багаторазова — 120 доларів. Транзитна одноразова — 15 доларів, багаторазова — 30. Інформацію про вартість всіх віз можна отримати в нас у консульському відділі. Платити слід доларами або купонами за курсом — під час одержання візи і тільки нашому касирові. Мушу застерегти: ніяким іншим особам і ні за яких обставин гроші платити не слід. І не довіряйте фірмам та посередникам, котрі беруться за гроші влаштувати американську візу. Кожен, хто планує подорож до США, повинен звернутися за візою до нас і пройти співбесіду особисто, за винятком дітей до 16 років, яких вписано в паспорт батьків.

— Які документи треба мати тим, хто звертається за візою? І чи всім ви надаєте візи?

— Слід мати закордонний паспорт, одне фото, точну адресу, за якою планується перебування у США, запрошення з докладною інформацією про сторону, що запрошує. Згідно з нашим законодавством запрошення мати взагалі-то не обов'язково. Проте бажано, оскільки відповідний американський законодавчий акт вимагає від співробітників наших посольств — не лише в Україні, а й в усьому світі — розглядати всіх осіб, що звертаються за американською візою, як потенційних іммігрантів. Тому бажано мати при собі документи, які підтверджували б міцні матеріальні, соціальні та сімейні зв'язки з Україною того, хто звертається за візою. Тобто, що він, приміром, має тут сім'ю, дітей, постійну роботу, квартиру, власний бізнес тощо. Саме особи, які не змогли довести, що вони міцно прив'язані до рідної держави, найчастіше одержують відмову у візі.

Інтерв'ю взяв Тимофій ПРОКОПЕНКО.

● *Багдад*

Хусейн-миротворець?

Президент Іраку С.Хусейн запропонував послуги миротворця у врегулюванні відносин між протиборчими курдськими угрупованнями на півночі країни. За останні кілька днів поблизу міста Арбіл загинули десятки чоловік під час сутичок між членами Патріотичного фронту та Демократичною партією Курдистану. Поки що невідома реакція курдів на пропозицію С.Хусейна.

БИТВА ГЕНЕРАЛІВ

У *ДАНОМУ разі йдеться не про протистояння генерала Д. Дудаєва з його колишніми колегами із радянської армії. Маємо на увазі битву, яка розгорілася у Москві між останнім міністром оборони СРСР маршалом Є.Шапошниковим і нинішнім міністром оборони Росії генералом армії П. Грачовим.*

За що б'ються? Як завжди, «за правду»: хто з них потурав озброєнню Чечні і, відповідно, зробив можливою її відсіч нині діючому там «обмеженому контингентові» російських військ. Позиція П.Грачова: ще до того, як він — у травні 1992 року — став міністром, значна частина зброї, що належала радянській армії і була розташована у Чечні, була розграбована місцевими «бандформуваннями» або тривіально розпродана їм офіцерами і прапорщиками.

Хто винен? Є.Шапошников, який свого часу не прислухався до тривожних сигналів, не захистив військові містечка, гарнізони і склади, не дозволив відкривати вогонь по грабіжниках. Є.Шапошников заявляє, що хоча пограбування зброї й мали місце, головним чинником в озброєнні Чечні стала шифрограма його наступника П.Грачова (червень 1992 року): у зв'язку з виведенням військовослужбовців Грозненського гарнізону на територію Росії дозволити розподіл його зброї та техніки з Чечнею за принципом «п'ятдесят на п'ятдесят». Битва генералів лише «набирає обертів».

На фото з журналу «Шпігель»: колись Є.Шапошников і П.Грачов були друзями...

Буває ж!

Чим більше коханок, тим краще

За законами Конго офіційно дозволяється мати до чотирьох супутниць життя, зареєструвавши з ними шлюбні відносини у мерії.

У селах таке спостерігається повсюдно. Однак багато хто із забезпечених міських жителів вважає за краще мати подруг «на стороні». Цей феномен відомий у Конго як «друге бюро», хоча не має ніякого відношення до однойменної армійської розвідки. Часто дружини зазнають стресів і заховують на СНІД через розпусту своїх гультяїв-«благовірних».

Тижневик «Мветі» наводить кілька причин цього явища. Перша — це ідеологія «фалократії», яка глибоко вкоренилася в стереотипі поведінки певної групи чоловіків, яким просто необхідно постійно міняти партнерш по сексу, «колекціонуючи» коханок.

Однак часто й дружини не проти «наставити роги» своїм судженим. Та все ж в альковні контакти з сімейними мужчинами, розраховуючи, що зможуть гарно влаштуватися в житті, взяти гору над суперницями — законними дружинами, частіше вступають незаміжні жінки, особливо, якщо в сім'ї немає дітей. За африканськими традиціями, народження дитини завжди забезпечувало стабільну симпатію до її матері з боку батька, незважаючи на те, оформлено їхні стосунки в мерії чи ні. До речі, за конголезьким цивільним кодексом, після розлучення діти автоматично залишаються з батьком.

Існує і соціальний зріз інституту «другого бюро» в Конго. Люди, що належать до вищих верств суспільства, вважають за престижне мати вродливих полюбовниць, і чим більше, тим краще.

До 50-річчя Перемоги над фашизмом

Вони приходять тихо
до вогню,
мов дерева осінні
до криниці, —
на посивілий пломінь
подивитися,
згадати знову
молодість свою.

Згадати
побратимів бойових,
які,
лишившись юними — навіки,
із-під гранітних
дивляться повік
на світ оцей —
тривожний і великий.
Вони
приходять важко
до вогню,
немов до незагасеної рани —
останні
із загону ветеранів
і згадують
ту прокляту війну.
Завмерши
в поріділому строю,
стоять вони —
фронтовики колишні.
Стоять вони
серцями до вогню,
що — вічний...

Стоять вони серцями до вогню

Ветеран дослівно — старий, випробуваний. У стародавньому Римі — професійний солдат, звільнений за віком з армії з правом земельного і грошового забезпечення від держави. Старий воїн, учасник війни в минулому. Людина, яка тривалий час працює в якійсь галузі. (Зі «Словника іншомовних слів»)

А як же у нас — на рідній землі українській? Яке значення вкладаємо в це слово ми — нащадки й спадкоємці тих самих ветеранів? Якщо відверто: від цього слова віє не лише прадавньою історією, а й зашкарублим офіціозом нашої сучасності, горезвісною соцреалістичною лексикою. От скажіть, будь-ласка, чи часто ви вживаєте слово «ветеран» у нормальній розмові, наприклад, зі своїм дідом чи батьком (коли такі живі...). Ні ж, ніколи, певне! Як і з сивочолими своїми знайомими, котрі, як-то кажуть, пройшли «і Крим і Рим», ви не дозволите собі таке звертання. Хіба що раніше, з високої трибуни, — коли таку мали, на якомусь ювілейному заході. Але у повсякденному нашому житті-бутті, у нашій пам'яті ці гідні любові і поваги люди лишалися незмінно-сталими: повуличному — дідами Капустою і Вареницею, Скибою і Приймаком, Дондиком і Голуб'ятником, Рибалкою і Шкутильгавим, Бабієм і Одинаком, Коротаєм і Рудим, по батькові, ввічливо — Івановичем, Семеновичем, Максимовичем; по-домашньому — дідом Ільком, батьком Тимофієм, тіткою Оксаною, братом Сашком...

Пригадую дещо з дитинства: народжені в роках п'ятдесятих за десять кроків від кінця війни, ми, хлоп'яки, які війни не бачили, у весняних вибалках гралися «лимонкою» як м'ячиком, хвацько оглушували довколишні ліски-гаї самопалами. Це було — на Донбасі, як, певне, й повсюдно з тих повоєнних часів. Так ось: був у нас сусіда-фронтовик — дядько Грицько. Доброї душі чоловік. Трьох своїх діточок вигодував- зберіг завдяки рибалці на колись славній річці Торець, де, здається, днював і ночував зі своїми вудками. Ніколи, навіть після випитої чарки, не похвалявся своїм фронтовим минулим. Ніколи не гнався за привілеями цей геть зранений солдат Великої Вітчизняної. Жив, як жив — без крику, по-доброму. А коли помирав, попрохав свого старшого сина Володьку покласти до труни вудилище. Ще й пожартував крізь смерть: «Буду ночами на рибалку вибиратися, адже ставок поруч». Таким він і залишився в моїй пам'яті: скромний ветеран-фронтовик, говорун-життєлюб дядько Грицько...

Знав і поважав іншу людину — веселого інваліда, ветерана, дядька Килька — так у нас на селі всі його називали. Не знаю, чи звідав цей одноногий козарлюга фронтової дороги. Але від нього завжди віяло добром, навіть крізь «пахощі» самогону, якого не цурався. Ось так, майже кожного погожого дня, сідав він непомітно на хо- вращковий пагорбок десь на окрайці футбольного степу і щиро вболівав за нас, коли ми ганяли м'яча. Кращого уболівальника, як оцей — із костуром — я в житті більше не зустрічав. А чи був дядько Килька ветераном? Так! Хай і інвалідності...

Певне, треба вважати за ветерана й діда Котка. На селі він був бійцем, так би мовити, зеленого фронту: на леваді косив траву, що була вища за нас — малюків, а потім, під осінь, продавав сіно. Тихенький був такий дідусь, коника мав. Та знали в селі про нього більше, ніж він того хотів. Свого часу молодий, «весь у шкірі», з наганом у руці розкуркулював він ... Свого віку доживав одинаком у чужій хаті. Ось ветеран своєї страшної справи...

А оце — незабутнє! — вже з юності. Травень. Груші цвітуть. А це чомусь завжди — на Свято Перемоги. Я, студент, іду рідним селом, батьківською вулицею. А на ній — посередині — стіл накритий стоїть! І всі сусіди за столом, усі ветерани. Серед них — і фронтовики: тепер уже покійні дядько Павло, дід Устимович, дід Гармаш. «Юрко, ходи-но до нас!» — гукають. І я, зголоднілий на студентських харчах, сідаю за гостинний стіл. І слухаю — пісні, спогади... Як одна рідня! Нині такого вже немає — принаймні в нашому селі, на вулиці нашій. А було ж!

Відходять у Вічність ветерани, здебільше не відчувши подяки нащадків за свій подвиг. Відходять, часто-густо, із незагоєними ранами — фізичними й моральними. Та, як засвідчує наше нелегке, часом жорстоке сьогодення, ще не щезли милосердя, любов і шана до історії і тих, хто її творив — ветеранів.

Так, справді «царський» подарунок зробили цієї осені своїм землякам-ветеранам у Мар'їнському районі, що на Донеччині, — районна Рада, очолювана Віктором Маньком, передала місцевий санаторій «Явір» інвалідам й учасникам Великої Вітчизняної війни, ветеранам праці. Він стоїть на мальовничому березі річки Осикової і розрахований на 500 місць. Тут є спальний і лікувальний корпуси, плавальний басейн, кінозал, різні спортивні споруди та кабінети. Сюди доставлятимуть цілющу мінеральну воду із сусідніх Старобешівського та Великоновоселківського районів, де є джерела. Санаторій цей побудовано коштом ради колгоспів, обкому профспілки й Міністерства сільського господарства. Загальна вартість будівництва склала 106 мільярдів карбованців. Не забувають про своїх ветеранів і в Волноваському районі. Тут, як повідомив голова райради народних депутатів Микола Кирнос, для ветеранів раз на тиждень влаштовують благодійні обіди. Для цього із місцевого бюджету виділено додаткові кошти. А разом на ветеранів витрачаються до 100 мільйонів карбованців. Дбають про союз ветеранів і в індустріальному Краматорську, в чому заслуга, перш за все, велетів машинобудівної промисловості — місцевих заводів.

Саме у Краматорську народився і живе поет-фронтовик лауреат Державної премії імені Т.Г.Шевченка Микола Олександрович Рибалко. Кому, скажіть, не відомі його слова, з яких народилася знаменита пісня «Я жил в такие времена»! Ось уже близько року ветеран війни і літературного цеху не підводиться із ліжка. Та на неувагу, бездушність своїх земляків не скаржиться. У нашій із ним розмові Микола Олександрович підкреслив, що отримує всебічну допомогу від місцевої влади, особливо від зав. відділом культури міськвиконкому Миколи Кулинича.

І це добре. Та не треба забувати, що М. Рибалко — людина відома, він — почесний громадянин Краматорська. А як же інші ветерани-фронтовики? «Нас залишилося сьогодні обмаль, — каже сам Микола Олександрович. — І, чесно кажучи, не до всіх така увага, як до мене. А потрібно, щоби до кожного, хоч як це нині важко робити. Адже й нам, ветеранам, було нелегко, а сьогодні...»

Закінчити цю непросту розмову хочу віршем Миколи Рибалка:

У росах листя, в куряві,
І неминучо золотаве.
Курличуть знову журавлі
І понад садом пролітають.
Струмок зіщулився,
тремтить,
Самотній кущ од вітру гнеться.
І я, нема де правди діть,
Відчув легку печаль на серці,
І через те, що сивизна
На іній світанковий схожа,
І що стає мені весна
Щоосені усе дорожчою,
І що припало до землі
опале листя золотеє...
І через те, що журавлі
Над нашим садом
пролітають...

(Переклад з російської Ю.Доценка)

Ідуть від нас ветерани. Тож, зробимо все можливе, щоби осінь їх непростого життя була, як написав сам поет-фронтовик, лише із легкою печаллю на серці...

Юрій ДОЦЕНКО.

Як українці боролися за двомовність

«Ми маємо пам'ятати, що в світовій практиці двомовності нині немає», — проголосив поет Дмитро Павличко на сесії Верховної Ради, яка ухвалила «Закон про мови» 1989 року.

І ось уже п'ять років націоналісти хапаються за цю більш ніж сумнівну тезу, коли йдеться про визнання в Україні російської мови як офіційної. Ну не буває в природі двомовності — і край. Дарма що в чотирьох десятках країн світу дві й більше офіційні або державні мови — в кожному конкретному випадку націоналісти показують дива винахідливості, тільки б довести, що двомовність лише примарилася шовіністам.

Справді, вкрай конфузно виходить — нібито прагнемо до цивілізованого світу, але світ цей якось різко б'є в очі своєю демократичністю й толерантністю щодо мовних та національних меншин. Доводиться дуже мружитися й волати: мовляв, нічого не бачу!

Вельми часто в палких суперечках націоналісти звертаються до української історії, витягуючи звідти то один, то другий аргумент на користь власних теоретичних побудов.

Постійно вдаються вони до історичних прикладів і в суперечках про мову.

Але є там, у глибинах української історії, епізод, украй незручний для сучасних львівських і київських політиків. Епізод, коли українські патріоти відчайдушно боролися — за що б ви думали? — за двомовність.

13 березня 1848 року в Відні спалахнуло народне повстання. Уряд Меттерніха впав. Імператор Фердинанд І проголосив демократичні свободи й пообіцяв конституцію. 15 березня повстав Будапешт. Полум'я цього руху охопило всю Австрійську імперію.

Через місяць, 13 квітня, на далекій околиці імперії, в Галичині, в місті Львові (офіційна назва — Лемберг) польська частина населення створила свою тодішню «Раду» — Центральну раду народову. За її образом та подобою українська частина населення також сформувала свій орган — Головну руську раду. (Самі українські галичани називали себе тоді русинами, рутенами, а мову свою називали руською).

Першим документом Руської ради, прийнятим 19 квітня 1848 року, було «Прошение русского народа в Галиции через руки его превосходительства графа Францишка Стадиона, губернатора галицкого, его величеству императору и царю Фердинанду поданое».

Мова заголовка залишена в справжньому вигляді. Це до питання про те, що являла собою літературна українська мова Львова того часу. Як бачимо, галичани не вважали ганьбою прагнути до зближення з великоросійською мовою. Для зручності сприймання, щоб не вносити плутанини, їхня мова нижче називатиметься українською.

У додатку із семи пунктів вони просили «введення української мови у всіх сільських і міських школах тих округів, де українці становлять деяку групу або більшість, введення української мови в вищих школах цих же округів, публікації всіх державних і крайових законів та кайзерівських постанов, опріч німецької та польської, також і українською мовою крім того, щоб урядники в Галичині знали також і українську народну мову».

Нині націоналісти, мружачись на білий світ і страждаючи від раптового нападу сліпоти та безпам'ятства, навмисно здивовано питають на всіх «круглих столах», зустрічах і конференціях: «А що то за диво таке — «друга офіційна мова», або «двомовність»?» Проте їхні предки, як виявляється, знали, що таке двомовність, гранично ясно, а їхня програма, викладена 1848 року, зберегла актуальність і сьогодні. Але ... для російської мови в сучасній Україні. Так що прихильники рівноправ'я мов не винаходять велосипеда, вимагаючи офіційної двомовності. Явище це для української землі справді вельми звичне.

9 травня 1848 року в Відні міністр Піллерсдорф підписав кайзерівську відповідь «Ан ді рутеніше ферзаммлунг ін Лемберг» («Українському зібранню у Львові»): «Надіслану мені від галицького губернатора, звернену до його величності петицію українців, які мешкають у Львові й знані своєю духовною освітою та своїм соціальним становищем, передав я його величності, який завдяки їй з радістю упевнився в щирій і вірній схильності українського народу в Галичині кайзерівському дому та монархії, в його вдячності за добрі справи, надані йому вищою ласкою».

Відносно мови дозволялося введення української мови в усіх народних школах, де переважає українське населення. Правда, там, де переважає польське, залишено польську мову як мову викладання.

Гер міністр не зміг утриматися і від деякої гіркої пілюлі. Він писав галичанам: «Оскільки українська мова на нинішньому рівні свого розвитку не придатна ще повністю для викладання більшості наукових предметів», вона вводитиметься у вищих школах в міру її розвитку.

Було таке в українській історії. Але зверніть увагу на дати! Від прошення про двомовність до його втілення в життя, хай і не в повній мірі, минуло рівно двадцять днів. А тим часом міністр Піллерсдорф нічого не обіцяв галичанам у своїй перевиборчій програмі на цю тему. І це в Австрії XIX століття, коли ще не було ані «Декларації прав людини», ані Хельсінських угод, ані чітко розроблених демократичних принципів.

Яке ж століття тепер в Україні?

Дмитро КОРНІЛОВ, історик.

Донецьк.

Донбас: півкроку вперед, два назад

У Донецьку відбулося розширене засідання головної ради «Просвіти». Поштовхом до проведення такого представницького заходу в шахтарській столиці послужив розгляд на сесії облради питання про надання російській мові статусу офіційної. І хоча ніякого рішення прийнято не було, українська громадськість вдарила на сполох, розцінивши перебіг подій як організований наступ на українське відродження на зросійщеному Донбасі. Зменшується кількість українських газет, радіо й ТВ розмовляє російською, закривають українські класи у російськомовних школах. У містах майже нема українських шкіл, дитсадків, далеко не скрізь навіть викладають предмет «Історія України». А вічні інтернаціоналісти не перестають торочити про «насильственную украинизацию».

Математики — про мову

Співробітники Інституту математики НАН України надіслали Президентові України відкритого листа, в якому висловлюють занепокоєння щодо перспектив надання російській мові статусу офіційної. « Надання російській мові статусу офіційної (себто державної) перерве й без того повільний процес повернення українській мові належного їй статусу в усіх сферах життя суспільства. Другої державної мови вимагають лише найгаласливіші представники тієї частини населення, яка не знає української. Це приблизно 17 відсотків за переписом 1989 року. Не можна допустити, щоб із волі кількамільйонної групи громадян, які через обмеженість і упередженість не хочуть опанувати мову 50-мільйонного слов'янського народу, тривало приниження української мови тепер уже в державі Україна!».

Лист підписали всім колективом — академіки, члени-кореспонденти НАНУ, доктори наук, дирекція, осередок «Просвіти». Усього 45 прізвищ.

Информация о втором выпуске ценных бумаг

I. Основные сведения об открытом акционерном обществе инвестиционной компании «УКР-КОР-ИНВЕСТ»

1. Полное наименование: открытое акционерное общество инвестиционная компания «УКР-КОР-ИНВЕСТ».

2. Сокращенное наименование : ОАО ИК «УКР-КОР- ИНВЕСТ».

3. Организационно-правовая форма: акционерное общество открытого типа.

4. Местонахождение компании: 348000, г. Луганск, ул. Коцюбинского, д.2, ком. 310.

5. Компания создана 30 августа 1994 г. и зарегистрирована Минфином Украины как торговец ценными бумагами 21 ноября 1994 г. (разрешение № 487).

По состоянию на 1 декабря 1994 г. компания имеет полностью уплаченный уставный фонд в размере 3 017 200 000 (три миллиарда семнадцать миллионов двести тысяч) карбованцев, что подтверждается данными бухгалтерского баланса, засвидетельствованного аудитором:

АКТИВ	
1. Основные средства	1618450000
2. Денежные средства:	
расчетный счет	189428700
касса	819000
3. Расчеты с дебиторами:	
по авансам, выданным	1100300000
с бюджетом	1093800
4. Расходы будущих периодов	81606400
5. Другие оборотные активы	47752100
Валюта баланса	3039450000
ПАССИВ	
1. Уставный фонд	3017200000
2. Кредиторская задолженность	20000000
3. Фонды специального назначения	2250000
Валюта баланса	3039450000

Просроченная задолженность на момент принятия решения о втором выпуске ценных бумаг отсутствует.

Административные и экономические санкции органами государственного управления, судом, государственным арбитражем и третейским судом в отношении компании на момент принятия решения об эмиссии не налагались.

II. Сведения об учредителях

Учредителями являются физические лица, обязующиеся быть держателями не менее 25 процентов акций в течение 2-х лет:

КИМ Аркадий Викторович (Паспорт I-ЕД № 556611, выдан Каменнобродским РОВД г. Ворошиловграда 20.01.76 г.).

КИМ Светлана Трофимовна (Паспорт Х-ЕД № 670503 выдан Каменнобродским РОВД г. Ворошиловграда 30.03.82 г.).

КИМ Виктор Суванович (Паспорт V-ЕД № 536152 выдан Каменнобродским РОВД г. Ворошиловграда 28.08.78 г.)

III. Предмет, направление и цели деятельности

1. Предметом деятельности инвестиционной компании «УКР-КОР-ИНВЕСТ» является участие в инвестиционном процессе и процессе приватизации на территории области, Украины и за ее пределами, а также участие в совместных инвестициях с гражданами и юридическими лицами Украины и иностранных государств.

2. Цели деятельности:

участие в формировании и обеспечении функционирования рынка ценных бумаг;

— обеспечение доходности вложений;

— обеспечение приращения вложенных средств.

3. Основные направления инвестиционной деятельности компании:

— аккумулирование финансовых ресурсов путем эмиссии собственных ценных бумаг и вложения их в ценные бумаги высокорентабельных предприятий;

— управление собственными ценными бумагами, операции с ценными бумагами других эмитентов, в том числе иностранных.

4. Виды инвестиционной деятельности компании:

— деятельность по выпуску ценных бумаг;

— комиссионная деятельность с ценными бумагами;

— коммерческая деятельность с ценными бумагами;

— инвестирование приватизационных средств в ценные бумаги промышленных, строительных предприятий, предприятий по переработке сельхозпродукции и приватизируемых объектов;

— консалтинговая и другие виды деятельности, связанные с обращением ценных бумаг.

IV. Сведения о выпуске ценных бумаг

1. Решение о выпуске ценных бумаг принято на общем собрании акционеров (протокол № 6 от 30.11.94 г.).

2. Планируемый объем эмиссии 69 828 (шестьдесят девять тысяч восемьсот двадцать восемь) простых именных акций номинальной стоимостью 100 000 (сто тысяч) карбованцев на общую сумму 6 982 800 000 (шесть миллиардов девятьсот восемьдесят два миллиона восемьсот тысяч) карбованцев.

Фактический размер уставного фонда уточняется по результатам подписки распространения акций и утверждается общим собранием акционеров, которое состоится 1 августа 1995 года.

3. Виды, серия и порядковые номера акций.

Простые именные акции серии А-I и номера с 30173 по 100000.

4. Форма выпуска акции безналичная.

5. Подписка на акции будет осуществляться с 1 февраля по 30 июля 1995 года на основании договора, в котором оговорены все условия приобретения акций.

6. Акции приобретаются за наличный и безналичный расчет по курсовой стоимости, которая на 01. 02. 95 г. составляет 180 000 (сто восемьдесят тысяч) карбованцев.

7. Компания не пользуется услугами торговцев ценными бумагами и распространяет акции самостоятельно.

8. Компания осуществляет второй выпуск ценных бумаг. Первый выпуск завершен 12 ноября 1994 г. полной уплатой объявленного уставного фонда.

9. Наименование банковского учреждения и номер расчетного счета:

Дирекция АКБ Украина г. Луганска, р/с 001467460 МФО 304698 код 348000.

10. Лица, желающие приобрести акции ОАО ИК «УКР-КОР-ИНВЕСТ», должны внести на расчетный счет компании сумму, составляющую не менее 30 процентов курсовой стоимости пакета акций, на который они подписываются, оставшуюся часть они обязаны внести до 31 декабря 1995 года.

V. Сведения для акционеров

1. Каждый акционер компании имеет право участвовать в собраниях акционеров персонально или через уполномоченного представителя, делегировать свое право голоса наблюдательному совету настоящей компании, вносить предложения в соответствии с уставом компании, избирать и быть избранным в органы управления компании.

2. Голосование на собраниях акционеров проводится по принципу: одна акция — один голос.

3. Каждая акция дает акционеру право на получение дивидендов и соответствующей доли имущества компании в случае ее ликвидации.

4. Выплата дивидендов осуществляется в течение одного месяца после проведения общего собрания акционеров. Метод расчета и размер дивидендов утверждается общим собранием акционеров по итогам каждого финансового года.

5. Доходы акционерам выплачиваются почтовым переводом или перечислением на личный или расчетный счет акционера.

6. При повторных эмиссиях акционер пользуется приоритетным правом приобретения после учредителей.

7. Все вопросы, связанные с действиями, производимыми в случае превышения или недостижения уровня подписки, решаются на общем собрании акционеров в соответствии с законодательством Украины.

VI. Возможные факторы риска

Становление фондового рынка в Украине находится в прямой зависимости от политической направленности развития экономики. Этим в значительной степени определяются трудности в деятельности компании, к числу которых относятся: отсутствие развитой финансовой инфраструктуры; инфляционные процессы; нестабильность законодательной политики и прочее. Все это и обуславливает степень риска вложений финансовых средств в долгосрочные проекты и инвестиции.

Дополнительная информация об эмитенте может быть получена по телефону: (0642) 53-80-14, 53-90-25.

Председатель правления
ОАО ИК «УКР-КОР-ИНВЕСТ» С. В. Моисеенко.

Продиктовано в номер

Рух вимагає розслідування справи Бойчишина

15 січня 1994 року невідомі, яких і досі не знайдено, вчинили напад на штаб-квартиру Руху в Києві. Народний Рух України організував у вівторок пікетування будинків Служби безпеки України, МВС і Верховної Ради України, вимагаючи закінчити розслідування справи Михайла Бойчишина. Рух має намір вимагати відставки винних у нерозкритті злочину і запропонувати Верховній Раді створити спеціальну депутатську комісію для з'ясування всіх обставин злочину.

До останнього часу правоохоронні органи не коментували хід розслідування у «справі Бойчишина».

Призов завершено

Закінчився черговий призов молоді до військових формувань України. План призову (83 тисячі чоловік) виконано на 106 відсотків. Незважаючи на ряд об'єктивних та суб'єктивних недоліків, усі військкомати з непростим завданням впоралися.

Сумський бензин

У Сумському машинобудівному об'єднанні створили установку з перероблення газового конденсату та інших нафтопродуктів на бензин марки А-76. Її введено в експлуатацію на Качаківському родовищі. Потужність установки — 12 тисяч тонн бензину на рік.

Микола Панасович КОЛЕСНИК

16 січня 1995 року передчасно помер колишній голова Ради у справах релігій при Кабінеті Міністрів України Микола Панасович Колесник.

Народився М.П.Колесник у 1933 році в с.Заберіжжя Широківського району Дніпропетровської області в сім'ї колгоспника. Після закінчення у 1956 році Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту працював у партійних і радянських органах. У 1973–1976 роках — помічник Голови Президії Верховної Ради УРСР. З 1978 року — перший заступник голови Ради у справах релігій при Раді Міністрів УРСР, а з 1979 по 1992 рік — голова цієї Ради.

На всіх ділянках роботи М.П.Колесник працював з повною віддачею сил, проявляв наполегливість і принциповість, виявляв глибоке розуміння проблем, чітко визначав шляхи їх розв'язання. Особливо багато сил і енергії М.П.Колесник віддав, очолюючи Раду у справах релігій при Кабінеті Міністрів України. Людина широкої ерудиції, високої культури і такту, він користувався глибокою повагою всіх, кому доволося з ним спілкуватись.

За сумлінну працю М.П.Колесник був нагороджений орденами і медалями. Він автор багатьох наукових розробок з проблем державно-церковних відносин, законодавства про свободу совісті та релігійні організації.

Світла пам'ять про Миколу Панасовича Колесника назавжди збережеться в серцях тих, хто знав і працював разом з ним.

В.Масол, І.Курас, Л.Косаківський, М.Шульга, Л.Горьовий, П.Лелик, В.Середа, В.Шинкарук.

Сьогодні — святе Водохреще

Веселими народними гуляннями, піснями, щедруванням та колядуванням запам'ятаються нинішні святки. Як у тій пісні — прийшли до нас «три празники в гості»:

А що перший празник —
Рождество Христове,
А що другий празник —
Святого Василя,
А що третій празник —
Святе Водохреще.

У кожній хаті радо зустрічають і щедро частують гостей. І всі ми з надією чекаємо на нові часи, на переміни. Може, принесе нам рік, що прийшов, добро, справжнє щастя і радість!..

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Засідання президії ради Організації ветеранів України

Хід підготовки святкування 50-річчя Перемоги обговорено на засіданні президії ради Організації ветеранів України.

Президія одностайно підтримала вміщені в новорічному зверненні до народу Президента Леоніда Кучми пропозиції про оголошення 1995–2000 років періодом миру і громадянської згоди в Україні — найважливішої умови виведення нашої держави з кризи.

На засіданні зазначалося, що опубліковане в «Літературній Україні» 5 січня цього року «Звернення до української і світової громадськості з приводу 50-річчя другої світової війни» від імені «Української всесвітньої координаційної ради» і озвучене через УТР відомими громадськими діячами І. Драчем і Д. Павличком, викликало обурення ветеранів. Робляться спроби принизити справжніх визволителів. Наслідком може бути підрив міжнародного авторитету і зовнішньої політики України.

Приємна новина

Наколядували на... храм

Хор «Верес» Рівненського міського будинку культури передав на спорудження Свято-Покровського собору 10 мільйонів карбованців. Співаки наколядували гроші у різдвяні дні. Приклад «Вересу» наслідують і інші творчі колективи.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

Ювілеї

Відзначати — так весь рік

Нинішнього року Луганськ відзначатиме 200-річчя. Члени недавно створеної при міськвиконкомі гуманітарної ради дійшли рішення, що святковими мають бути не кілька осінніх днів 1995 року, а й увесь рік. На кожний місяць сплановано окремі тематичні програми: «Освіта — Луганськ-200», «Знатні люди», «Міста-побратими Луганська» та інші. Ювілей уже святкується.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

Реклама

У ЧОМУ СІЛЬ СОЛОДКОГО ЖИТТЯ?

Передсвяткові рапорти на взірець «ідучи назустріч, виконали й перевиконали» давно відійшли у небуття. Та все ж з нагоди тривалих зимових свят, що розпочалися у Львові святим Миколаєм (19 грудня) і завершуються Водохрещею (19 січня), забаглося чогось радісного і світлого для наших читачів, для себе, і я розгорнула телефонну книгу з адресами і телефонами львівських підприємств.

З огляду на те, що для наших господинь за будь-яких найважчих обставин новорічно-рідзвяний стіл справа честі і мірило хазяйновитості, вирішила зустрітися з директором фірми «Світоч».

... Якось по обіді до Андрія Івановича Тавпаша, генерального директора, навідалася делегація шахтарів — за протекцією обласної Ради народних депутатів. Йдуть свята, хотілось би придбати цукерки для діток під ялинку. Нема проблем! Щороку «Світоч» випускає цукеркові набори до свята святого Миколая, до Нового року. І не треба шукати протекції облради. Андрій Іванович вибачився перед гостями, що не може показати їм виробництво, бо воно працює нині лише в першу та третю зміни через відповідну подачу електроенергії. А сталося так тому, що на Добротвірській і Бурштинській електростанціях немає вугілля. То чому ж ви, шановні шахтарі, не видобуваєте його більше? Чому ваші керівники не несуть за це персональної відповідальності?

«Світоч» має моральне право на претензії і до шахтарів, і до енергетиків, і до інших. Щодня підприємство переказує у бюджет держави чотири мільярди карбованців, то чому ж його прирівнюють до тих, що простоюють? Звісно, подача електроенергії автоматична, але... У розмові зі мною на цю тему Андрій Іванович провів космічну аналогію: якщо стикування супутників не вдається здійснити автоматично, його роблять вручну...

Поняття «монополіст» позитивних емоцій не викликає, і це зрозуміло. «Світоч» — також монополіст, бо в Україні нема рівних за якістю і асортиментом кондитерських підприємств. Однак цей «монополіст» робить усе можливе для здешевлення своєї продукції, хоча можна було б і обійтися без економічного альтруїзму — за цукерками й так стоять у черзі.

— Але ж треба розуміти загальну ситуацію, усім зараз важко, — говорить Андрій Іванович.

Така позиція у керівника. А чи поділяють її прості робітниці? Так. Вони без нарікань перейшли на шестиденний робочий тиждень і щасливі тим, що мають добре оплачувану роботу, отримують у кілька разів більше, аніж їхні чоловіки.

Директор з його антимонопольною свідомістю був прикро вражений дзвінком із Червонограда. Жителька шахтарського міста, яка постійно і залюбки купує солодощі у фірмовому магазині «Світоча», висловила подив тим, що в новому фірмовому магазині ті ж цукерки коштують у півтора-два рази дорожче. Отак! Хтось хитренький скористався антимонопольним альтруїзмом — закупив продукцію фірми і прикривався її вивіскою. «Світоч» має 17 фірмових магазинів, нещодавно два з них відкрито в курортному Трускавці, і туди через день вирушає двадцятитонна машина, а загалом через фірмову торгівлю реалізовується лише 8 відсотків продукції.

Кожний підрозділ, кожний керівник і рядовий працівник зорієнтовані на пошуки способів здешевлення продукції. Замінили нещодавно два котли — економлять 30 відсотків газу, значно зменшилися витрати на перевезення. При закупці сировини «Світоч» прагне обійтися без посередників:

— Треба прибрати усіх тих, хто хоче ділити чужу працю. Радехівський цукрозавод відправляє за вказівкою свою продукцію на схід, через Львів, а ми потому купуємо цукор, якого потребуємо 20 тонн щодня, на... сході. У Києві кажуть, що олії немає тому, що увесь соняшник «під корінь» викупили комерційні структури. Але чому ми, виробники, його не викупили?

А оптимізм директора і всього колективу зумовлений президентською програмою економічних реформ, позитивний результат котрої вони вже відчули. 40 відсотків грошей підприємство витрачає на імпортну сировину, яку можна придбати лише за валюту. Звісно, тепер, коли немає проблем із конвертацією карбованця, працювати стало легше.

Кажуть: у цукерках від «Світоча» — запах рідної землі. І це не просто образ. Учені стверджують: продукти, які ми споживаємо, несуть у собі біоенергетику — свою, рідну, або ж чужинську. А коли так, то маємо підстави припустити, що львівські цукерки несуть у собі заряд оптимізму.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

МИРЯНИ НЕ МОЖУТЬ МИРИТИСЯ...

За дорученням учасників Других всеукраїнських читань з прав людини, що відбулися минулого місяця у Харкові, президент Української правничої фундації Сергій Головатий поширив звернення з приводу утисків прав мирян Української автокефальної православної церкви. У зверненні висловлюється занепокоєння відсутністю легального статусу УАПЦ (її входження до новоутвореної УПЦ-КП не визнається) і міститься прохання вжити заходів для відновлення чинності реєстрації УАПЦ як самостійної та повернення їй незаконно відібраних храмів і монастирів.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 509173.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311011.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».
Віддруковано на папері «Зовнішспецпостачінвест ЛТД» (тел. 441-84-50).